

שבת בשבתו

1

י"א אייר תשפ"ה \ גיליון 427

ויקרא – אזרי מות – קדשים. הפטרה:

"וַיְהִי דְבַר ה' אֶלַי לֵאמֹר " { יוזקאל כ"ב }

לרפואה שלמה

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
רחלי בת הניה .
רבקה בת ביתיה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
אנט יעל בת עזיזה

בשבת זו אנו קוראים על הציווים שציווה הקב"ה לאחר מותם של שני בני אהרון - נדב ואביהוא. אנחנו נמצאים בס"ד, בימים שנקראים ימי האבלות על פטירתם של תלמידי ר' עקיבא. לא מתגלחים, לא מסתפרים עד ל"ד בעומר, למי שנוהג עפ"י האר"י הקדוש, עניין התספורת נימשך עד לחג השבועות... נשאלת השאלה: אנחנו לא נוהגים אבלות, יותר מתקופה של שנה. יש לנו שבעה, יש שלושים, ויש שנה... לאחר שנה - נגמרת האבלות, ואחת לשנה יש אזכרה/יארצייט. מה עושים ביארצייט או באזכרה? כל אחד עפ"י מנהגו, בדרכי אבותיו... אבל בוודאי ביום של פטירה, זה יום שהנשמה עולה בדרגה. כל שנה הנשמה מתעלה בדרגה נוספת, ובייחוד כשיש לו בנים שמתעלים ברוחניות, אז הוא מקבל שכר חדש, על מה שבניו עשו במהלך אותה שנה... ואם רח"ל זה להיפך, אז הוא מקבל גם עונשים... כתוב בדברי רבותינו, שספרי חיים וספרי מתים נפתחים בראש השנה, כי פותחים מחדש גם דינים של מתים, בעקבות מעשים שנעשו בעקבותיהם. אנחנו לא מתאבלים אחרי שנה... אדרבה, יש מקהלות שזה יום של חגיגה... בני עדות המזרח, נהגו לעשות סעודות, ויש אנשים במקהלות החסידים, שאם יש יארצייט של יהודי גדול, אז בנו האדמו"ר נוהג לערוך שולחן, שזו סעודה לכל דבר ועניין... וישנם אנשים, שמביאים קצת מזונות עם קצת משקה... וישנם אנשים שמביאים רק נר... כל אחד עם המנהגים שלו... אבל לכולם, בתום השנה, אין יותר אבלות. החריגים הם שניים, שעד היום אנחנו מתאבלים עליהם, למרות שחלפו כבר אלפי שנים - נדב ואביהוא, ועל תלמידי ר' עקיבא. למרות שמנדב ואביהוא, חלפו למעלה משלושת אלפים שנה... וכשמדברים על תלמידי ר' עקיבא, אלפיים שנה בקירוב, עדין נוהגים אבלות. **ביאור נפלא מביא הרב ברוך רוזנבלום** : כותב הזוהר הקדוש פרשת אחרי-מות: שכל המוריד דמעות ביום הכיפורים, בשעה שקוראים בתורה על מות נדב ואביהוא, מוחלים לו על כל עוונותיו, מובטח לו שיהיו לו ילדים, מובטח לו שיאריך ימים ומובטח לו, שלא ימותו בניו בחייו. כל אחד שואל את עצמו: מה זאת אומרת, כשאני בוכה על הסתלקותם של נדב ואביהוא?! נדב ואביהוא לא פה, כבר שלושת אלפים שנה... על מה אתה בוכה? תלמידי ר' עקיבא - אלפיים שנה בקירוב, מאז הסתלקותם, ואנחנו עדין לא מתחתנים, מגדלים זקנים, אין תזמורת... כל דיני האבלות בימים האלה, על תלמידיו של ר' עקיבא... נגמרה השנה, על מה אתה מתאבל כל-כך הרבה?! על חורבן בית המקדש אנחנו מתאבלים... על פטירת בני-אדם, אנחנו לא מתאבלים יותר משנה... מה נשתנו אלו שתי החריגים - פטירת נדב ואביהוא, ופטירת תלמידי ר' עקיבא? התשובה שקיבלנו מרבותינו, היא אחת: בשתי המקומות - האבל הוא לא על ההסתלקות, אלא עלינו. אנחנו מתאבלים על עצמינו ולא על פטירתם של אותם גדולים כי המעבר ממש רבינו ליהושע בן-נון, זה ה"מעבר משמש לירח"... כפי שאומרים לנו רבותינו במסכת ב"ב, ע"ה: "פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה"... אילו היו נדב ואביהוא יורשים את משה רבינו ואהרון הכהן, היינו נמצאים הרבה דורות קודם לכן, מבחינה הירידה הרוחנית. אומרים חז"ל - דור דור ודורשיו - כל דור יורד מהדור הקודם... אם ככה, הנפילה שהייתה ממש רבינו ליהושע, זו נפילה כמו משמש לירח... אילו נדב ואביהוא היו מנהיגים את העם, הנפילה הרוחנית שלנו הייתה הרבה יותר נמוכה... ביום הכיפורים, כשאתה מתוודה על העוונות שלך, כותב הזוהר הקדוש, חלק מהזכויות שאתה יכל לומר לעצמך - "ריבונו של עולם, אתה יודע למה חטאתי? (למה זה לא תשובה לחטא...) אבל אתה יודע, שאם הייתי עשרים דורות קודם לכן, הייתי אדם מרומם יותר! "זה שאנחנו נראים היום, כמו שאנחנו נראים... עם אותו יצר הרע, שיש בדור הזה, זה בא כתוצאה שהנפילה ממש רבינו ליהושע, הייתה בפער כזה... אם הייתה ביניהם חוצץ כמו נדב ואביהוא, אז הירידה שלנו, הייתה הרבה יותר נמוכה. היינו היום מרוממים יותר! ועל דא קא בכינו... (ועל זה אנחנו בוכים). כן הוא לגבי תלמידי רבי עקיבא, אילו היו 24,000 מורי הוראה בישראל היינו היום ברמה רוחנית של הדורות שהיו לפנינו.... **שבת שלום ומבורך**.

פתגם השבוע

" כל הפוסק דבר רע על חברו.

בין אם טוב בין רע.

על עצמו הוא פוסק "

{ הבעש"ט }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו תם	צאת שבת	כניסת השבת	ירושלים
20:43	20:06	18:49	תל אביב
20:41	20:08	19:06	חיפה
20:44	20:09	19:00	באר שבע
20:42	20:06	19:06	אילת
20:35	20:02	18:52	

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" בזכות כיבוד אב ואם "

" אור החיים הקדוש "

מי שמכבד את ההורים שלו, גם הבנים שלו יכבדו אותו

" איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני ה' אלהיכם: " {פרק י"ט. ג' }

רבינו האור החיים הקדוש: מדקדק בלשון הפסוק, שהתחיל בלשון יחיד 'איש' וסיים בלשון רבים 'תיראו', שהיה לו לומר 'איש אמו ואביו תירא' לשון יחיד. ומפרש רבינו הקדוש פירוש נפלא, שאם האדם יירא מאביו ואמו, ממילא הוא גורם שגם הבנים שלו יראו ממנו בעתיד, כי הם ראו דוגמא אישית איך שאבא שלהם מכבד את הוריו, וזה יביא ויגרום ממילא שהילדים שלהם יכבדו אותם. ולכן הפסוק התחיל בלשון יחיד וסיים בלשון רבים, 'שיראה' אחת של היחיד, כלומר של הבן לאביו, היא תגרום ותביא ל'שתי יראות', שגם הבנים שלו יראו ממנו. וזה לשון קודשו: 'כי כשהבן יהיה ירא מאביו, גורם גם כן שבנו יהיה ירא ממנו, כי כשיראה הבן שאביו מזלזל בכבוד אביו, יפקע כלילת מוראו גם כן ממנו, וכשאדם ירא מאביו הבן לוקח מוסר'. עד כאן לשון קדשו.

ובזה מפרש רבינו הקדוש: את דברי המשנה במסכת אבות 'מצוה גוררת מצוה' שהמצווה שהאדם עושה ומכבד את אביו, זה יגרום למצווה נוספת שגם הבנים שלו יכבדו אותו. ובספרו ראשון לציון, מבאר רבינו הקדוש מדוע אצל אבא יש מצוות 'כיבוד אב' להאכילו ולהשקותו ולהלבישו, ואילו אצל רבו שיש גם מצוות 'כבוד רבו' אין חיוב להשקותו ולהאכילו.

וכותב רבינו הקדוש: 'להיות שהאב הפליא חסדו להבן בגוף ובהוצאות, המציאו [פירוש, הביא אותו לעולם], והוציא עליו הוצאות, לפחות בהיותו קטן שמוטל עליו להאכילו ולהלבישו, לזה יתחייב בכבוד אביו יותר מרבו'. עד כאן לשון קודשו. כלומר, שעל האדם להכיר טובה להוריו במה שהם טורחים עבורו בגוף ובממון, ולזה מידה כנגד מידה צריך הבן לעשות להם דברים אלו, אבל דווקא להם, אבל רבו שלא טרח עבורו בעניינים גשמיים, אין צורך לכבדו במאכל ומשתה, כי אם בעניינים רוחניים של כבוד.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

קחו דוגמא אפשרית, לגברת היוצאת מהבית בערב, לפני שבעלה מגיע. היא מניחה לו פתק או שולחת הודעה, או אפילו בשיחת טלפון: "יצאתי עם האחיות שלי, לא הספקתי להכין אוכל, בבקשה תסתדר!" ו**נְבִלָה** אומרת לעצמה: "כן, הפעם שישתדר..." ולא תחשבו שחלילה יש ביניהם משהו, אלא בכל זאת, הדברים מצטברים פה ושם, ויש תחושה שצריך "להראות לו מה זה..." שיבין, שירגיש, שיעריך, וכדומה. מאוחר יותר כאשר נפגשים שואלת מתוך סקרנות האם ואיך הוא הסתדר? לא שהתשובה חשובה לה כל כך, אלא לדעת אם באמת הבין והרגיש והעריך!! ומסתבר שלא כל כך הסתדר, אבל... איך שהוא אכל משהו. איך לדעתכם תתנהל השיחה ביניהם? **"באמת** חשבתי שתסתדר... לא ידעתי ש..." שורש הבעיה נעוץ בעובדה, שבני הזוג 'מסונכרנים' בלבבות. גם ובעיקר בגלל העובדה ש**פְּמִים** הַפְּנִים לַפְּנִים, **כִּן לֵב הָאָדָם לָאָדָם**, כדבר שלמה המלך. אבל לא רק בגלל זה. והפרשה מלמדת על כך, ש**כָּל דָּבָר שֶׁמִּסּוּר לֵלֵב**, הקב"ה מעיד עליו אם נכון או לא!!! אם הוא עוצם עין כדי לא לקום לזקן באוטובוס, או **באמת** נרדם... הוא מוכיח אדם על עבירה שבידו, או סוגר אותו חשבון... האם הוא **באמת** מתכוון לטובת חברו בייעוץ, או מעוניין להרוויח מכך משהו... בכל הדברים הללו התורה מסיימת בשתי מלים: "אני השם!" או יותר מזה כאזהרה **"וְיִרְאֶתָּה מֵאֲלֹקֶיךָ"**... ואם אמרו חז"ל שאיש ואשה זכו, **השכינה ביניהם**, כל שכן שצריך לתת את הדעת לכך שהכל יהיה לשם שמים ולטובה, בפינו כמו בלבנו. אלא אם כן חלילה מעדיפים 'להסתדר' בלעדיו! ישנן מחויבויות הדדיות בין איש לאשתו ולהיפך, שעל ידן הזוג משרים שכינה בביתם. ולכן והקב"ה הכל יכול, וממנו הכל. ולכן על המלים אני ה' שמסיימות את החובות בין אדם לחברו, אומר רש"י: "אני ה' = נאמן לשלם שכר, ונאמן להיפרע!" אז אולי היה כדאי להכין משהו בכל זאת לבעל, ולרשום לו משהו כמו: "מצטערת שלא אוכל לאכול איתך, הכנתי מה שאתה אוהב, מקסימום רק תחמם במיקרו ובתאבון". האם הוא לא יעריך?! "אני מצטער שלא הבאתי את מה שביקשת, היו לפני סגירה ונגמר להם..." **באמת!** או שכחת? הכרתי זוג, שנקלעו לקושי כלכלי זמני, והיה דרוש להם סכום לא גדול, ולא ידעו מהיכן. הגברת נכנסה לחדר ויצאה עם מעטפה של כמה אלפי שקלים טובים... "כל פעם שנתת לי כסף או קיבלתי מעבודות, חסכתי בצד את המיותר, לָעֵת מְצֵא כמו שאומרים. עכשיו הגיע הזמן להשתמש יקירי, זה של שנינו". וזה היה באמת... בהצלחה.

הלכות - ילקוט יוסף

הלכות ברכות קריאת שמע

ראוי ונכון שגבאי הצדקה ימנעו מלגבות צדקה מהצבור בעת שקוראים קריאת שמע וברכותיה, או בשעת החזרה, או קריאת התורה, כדי שהמתפללים לא יסיחו דעתם מהתפלה. ואמנם בשחרית של שבועות, או הושענא רבה, וכן במנחה של יום הכפורים, מה שנוהגים לחלק לקהל טבק הרחה באמצע החזרה כדי לעוררם לתפלה, אין בכך מניעה, אלא אם כן הדבר גורם לדיבורים בקרב הקהל, ולהפרעה, שאז בוודאי יש להימנע מחלוקת הטבק באמצע התפלה.

ברכה ראשונה ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם יוצר אור ובורא חשך, ותקנו לומר ובורא חשך כדי להזכיר מדת לילה ביום ומדת יום בלילה. וחותר ברוך אתה ה' יוצר המאורות.

כשאומר יוצר אור בברכת יוצר יש אומרים שימשמש בתפילין של יד בלבד. ויש הנוהגים למשמש בתפילין של יד כשאומר יוצר אור, ומנשק, וכשאומר ובורא חושך ממשמש בתפילין של ראש ומנשק. ויש להם על מה שיסמוכו, ואין צריך לבטל מנהגם.

המתפלל עם הצבור תפלת ערבית, אין לו לענות אמן אחר ברכת יוצר המאורות של השליח צבור, וכן אחר ברכת הבוחר בעמו ישראל באהבה, ואחר מעריב ערבים, ואוהב את עמו ישראל. שאין לענות אמן דברכות אפילו בבין הפרקים של קריאת שמע וברכותיה.

בנוסח ברכות קריאת שמע יש נוהגים לומר: "בשפה ברורה ובנעימה", [ומפסיק], "קדושה כולם כאחד" וכו'. ויש להפסיק בין תיבת ונעימה, לתיבת קדושה. כי תיבת קדוש חוזרת על כולם כאחד. ובתיבת קדושה תהיה

הדל"ת בניקוד שורוק. וכן דעת רבותינו המקובלים. ויש נוהגים לומר כדעת מרן הבית יוסף: בשפה ברורה ובנעימה קדושה, [הדל"ת בחולם], ומפסיק, ואחר כך אומר: כולם וכו'. ותיבת קדושה חוזרת על בשפה ברורה ובנעימה, ודעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד.

צריך לומר בברכת יוצר "רצון קוניהם", ולא לומר רצון קונם. וכן בברכת הלבנה אומרים: ששים ושמים לעשות רצון קוניהם.

יש אומרים שצריך לומר בנוסח ברכת יוצר "מתנשאים לעומתם, משבחים ומפארים, וכו'". אך אין המנהג כן, והנח להם לישראל אם אינם נביאים בני נביאים הם.

יש לומר לאל ברוך נעימות יתנו, בניקוד קמ"ץ תחת תיבת הלמ"ד של תיבת לאל, ולא בניקוד שוא. ובתיבת למלך אל חי יאמר הלמ"ד בפתח. ומה שכתבו תלמידי רבינו האר"י לאומרו בקמץ, הוא לפי מבטא הספרדים שההבדל בין קמץ לפתח אינו ניכר כל כך.

ברכה שניה שהיא ברכת אהבת עולם, אינה פותחת בברוך, לפי שהיא סמוכה לברכת יוצר אור.

מנהגינו לומר "אהבת עולם". ומנהג האשכנזים לומר אהבה רבה. וכל זה בשחרית, אבל בתפלת ערבית הכל אומרים אהבת עולם. ומכל מקום אם טעו ואמרו אהבת עולם או אהבה רבה, יצאו ידי חובה.

מי שטעה והקדים ברכת אהבת עולם לברכת יוצר אור, אפילו עדיין לא חתם הבוחר בעמו ישראל באהבה, יסיים הברכה, ואחר כך יאמר ברכת יוצר

אור, ויקרא קריאת שמע. שאין סדר הברכות מעכב. וכן בערבית, אם טעה והקדים ברכת אהבת עולם לברכת אשר בדברו, אחר שיסיים ברכת אהבת עולם יברך ברכת אשר בדברו. וכן אם הקדים ברכת השכיבנו, יאמר אחר כך ברכת אמת ואמונה. ומי שהתפלל ערבית וקרא עמהם קריאת שמע וברכות שלאחריה. והתפלל עמהם שמונה עשרה, אין לו לברך ברכות שלפניה אחר תפלת שמונה עשרה.

אם טעה בשחרית ואמר אשר בדברו מעריב ערבים ונזכר מיד ואמר יוצר אור, וגם סיים יוצר המאורות, יצא. אבל אם אמר אשר בדברו מעריב ערבים, ולא אמר יוצר אור, או לא סיים יוצר המאורות, לדעת מרן השלחן ערוך לא יצא. וכן אם אמר יוצר אור ובורא חושך אשר בדברו מעריב ערבים, וגם סיים מעריב ערבים, לא יצא. אבל אם סיים יוצר המאורות, כיון שפתח יוצר אור יצא, אף על פי שהפסיק במעריב ערבים. ויש אומרים שכל שחתם כדן יצא. וספק ברכות להקל.

אם טעה ואמר ואמונה כל זאת במקום ויצב ונכון, וחתם גאל ישראל, אינו חוזר. ואם אמר ברוך אתה ה' כדי לחתום גאל ישראל, ונזכר שאמר אמת ואמונה במקום ויצב ונכון, יש אומרים שיסיים למדני חוקיך ויחזור לומר ויצב ונכון. ויש אומרים שיסיים ויחתום גאל ישראל. שמא יעשה הפסק בחנם, אחר שבדיעבד יצא.

בנוסח ברכת אהבת עולם נכון לומר "ולא נבוש ולא נכלם" עם וא"ו. ואומרים מארבע כנפות הארץ, בלי תיבת כל.

הגאון רבי נפתלי צבי הורוביץ מרופשיץ זצוק"ל

ההזדמנויות הרגיש הרבי מלובלין שמשוהו מפריע לו בלימודו ובעקבות כך שלח את משמשו שיבדוק מה עושים תלמידיו בשעה זו, כשחזר השמש סיפר שראה את רבי נפתלי עוסק בבדחנות לכבוד חתן וכלה והרבי מלובלין החליט להגיע למקום, כשהקשיב לדברי הבדחנות הבין כי בדברים אלו מסתיר רבי נפתלי סודות עליונים וכוונות נשגבות וכל פמליה של מעלה מרוכזת בכך, ולכן אף הוא לא הצליח להתרכז בלימוד. נישואיו רבנותו: בגיל 18 נשא לאישה את בתו של הגביר רבי זאב ולוויל סטוקר והתגורר בבית חותנו העשיר בעיירה ברוד, אולם לאחר תקופה קצרה התגרש בהמלצת הרבי מזלאטשוב בגלל מקרה שאשתו אמרה לו שהיא מתאפרת לא רק כדי למצוא חן בעיניו אלא גם בעיני שאר בני אדם. לאחר שנה נשא לאישה את בתו של הגביר רבי צבי הירש גולדהמר ונסמך על שולחן חותנו בעיירה דוקלא, שם שקד על לימודו ועסק במסחר ביין לפרנסתו. לאחר מכן התקבל בהוראת רבי מנחם מנדל מרימנוב לרבה של רופשיץ שעל שמה הוא קרוי, שם החלו חסידים להגיע לביתו להתברך, לקבל עצה ולשמוע מתורתו הקדושה. לאחר פטירת אביו, בשנת ה'תקס"ד נתקבל כממלא מקומו בלינסק אך תושבי רופשיץ לא הסכימו לעזיבתו ולכן ישב ברופשיץ ומשם כיהן גם כרבה של לינסק. בשנת ה'תקע"ה כאשר הסתלקו ראשי החסידות דאז, הוכתר רבי נפתלי לאדמו"ר ורבים מבין החסידים קיבלו את מרותו והמונים החלו להגיע אליו מהונגריה, פולין ורוסיה. בין חסידיו הבולטים: בעל ה'דברי חיים' מצאנז, רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, רבי יצחק אייזיק מקומרנא ועוד צדיקים רבים. הרבי מרופשיץ התפרסם כבעל רוח הקודש וכפועל ישועות. נהג להסתובב בעיירות ובכפרים על מנת לאסוף כסף למצוות פדיון שבויים, הזהיר את חסידיו שלא לאחר בזמן 'קריאת שמע', והנהיג להתפלל ברוגע ובשקט. פטירתו: נפטר בלנצהוט ביום י"א באייר תקפ"ז ונטמן בעיירה זו.

ביום ראשון של חג השבועות ו' סיון לשנת תק"כ, באותו היום שבו נפטר מייסד החסידות הבעל שם טוב הקדוש, נולד רבי נפתלי צבי בעיירה לשנוב שבאוקראינה, לאביו רבי מנחם מנדל רובין מלינסק ולאמו מרת ביילה בתו של הגאון רבי יצחק הורוביץ מהאמבורג. על לידתו דרשו צדיקי אותו הדור את הפסוק "וזרח השמש ובא השמש" כשצדיק מסתלק בא צדיק אחר למלא את מקומו. עוד מילדותו ניכר בכישרונות ברוכים, בגיל 3 כבר ידע לקרוא, ובגיל 7 כבר היה בקי במסכתות רבות בתלמוד הבבלי עם המפרשים. כאשר הגיע לעיירה אחד מחסידיו של הרבי מליז'ענסק ושמע על כישרונותיו של הילד, ביקש לחזות בידיעותיו והתפעל מאוד מלמדנותו ומיכולותיו, עקב כך ביקש מהוריו שיאשרו לו ללמד את בנם. אמו של רבי נפתלי הצעיר התנגדה והציעה לשלוח את הילד ללמוד בעיר טיסמניץ בשיבת דודו רבי משולם איגרא שהתנגד לחסידות בחריפות, ואכן הנער נשלח לטיסמניץ ובמשך 5 שנים למד שם בהתמדה. התקרבותו לחסידות: בהגיעו לגיל 13 ביקש מהוריו שאחד מתלמידיו הבעל שם טוב הקדוש יניח לו את התפילין בפעם הראשונה והם הסכימו, אביו לקח אותו אל רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב שהניח לו את התפילין. לאחר שנים אמר רבי נפתלי על אותו מאורע: "אז קשר אותי רבי יחיאל מיכל בעולם גבוה, אשר לא אוכל להנתק ממנו לעולם". בנערותו ביקר גם אצל רבי לוי יצחק מברדיטשוב שכבר אז אמר לו: "נפתלי צבי, אתה תהיה לרבי גדול! בך אותי", אך רבי נפתלי סירב לברכו והתחרט על כך כל ימיו. בהמשך נסע לליז'ענסק אל הרבי ר' אלימלך לשתות ממעיני החכמה והחסידות. בהגיעו אל הרבי מליז'ענסק בפעם הראשונה, סירב הרבי לקבלו בטענה שאין הוא צריך יחסנים (צאצאים לרבנים גדולים), טענתו של הרבי הייתה משום שבדרך כלל אלה המיוחסים היו בעלי גאווה. "במה אשם אני שאני צאצא לרבנים גדולים?" תהה רבי נפתלי הצעיר והתחנן בבכיות נוראות עד שהרבי הסכים לקבלו. בליז'ענסק תפס מהר מאוד מקום חשוב ביותר בין התלמידים ולאחר פטירת הרבי ר' אלימלך הפך לאחד מגדולי החבורה החסידית של 'החוזה מלובלין' ממשיך דרכו של הרבי מליז'ענסק. באותו הזמן הסתופף גם בצילם של רבי ישראל המגיד מקוזניץ ורבי מנחם מנדל מרימנוב. רבי נפתלי היה ידוע בחוכמתו השנונה ונחשב לחריף והפיקח ביותר בחבורת לובלין, עד שגדולי הדור העידו עליו שיש לו חכמה מיוחדת ואף על מצבתו נחרטו המילים: "יחיד בדורו בחכמה אלוקית". פעם אמר 'החוזה מלובלין' לרבי נפתלי: "לא כתוב בתורה 'חכם תהיה עם ה' אלוקיך' אלא 'תמים תהיה עם ה' אלוקיך'..." השיבו רבי נפתלי: "להיות תמים עם ה' - זה צריך חכמה גדולה". היה נוהג לשמח חתן וכלה כאשר בתוך הבדיחות שסיפר היו רמזים לעבודת השם יתברך. רבי נפתלי היה אומר שעל ידי שמחה ובדיחה אפשר להגיע יותר אל האדם מאשר בדרשה. על חשיבותה של הבדחנות שבה עסק מסופר כי באחת

מספרי רבי
נפתלי צבי
הורוביץ
מרופשיץ

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556